

USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Jitky Zavřelové a soudců Lukáše Hloucha a Milana Podhrázkého v právní věci žalobce: **MUDr. A. T.**, zastoupený JUDr. Oldřichem Hrádkem, advokátem, sídlem Hatín 69, Hatín, proti žalované: **Česká správa sociálního zabezpečení**, sídlem Křížová 25, Praha, proti rozhodnutí žalované ze dne 31. 7. 2020, čj. X, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Praze ze dne 10. 9. 2021, čj. 42 Ad 26/2020- 24,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalobci **se vrací** zaplacený soudní poplatek za kasační stížnost ve výši **5000 Kč**, a to do 30 dnů od právní moci tohoto usnesení z účtu Nejvyššího správního soudu k rukám zástupce žalobce JUDr. Oldřicha Hrádka, advokáta.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Žalobce je státním příslušníkem Arménie, kterému bylo v roce 1993 přiznáno postavení uprchlíka. Žalobce si žalobce požádal dne 27. 4. 2020 o přiznání starobního důchodu ode dne 3. 5. 2020. Současně s žádostí žalobce uvedl, že žádá o uznání doby studia a zaměstnání v Arménii (celkem téměř dvacet let) jako doby pojištění v České republice, a to na základě čl. 24 Úmluvy o právním postavení uprchlíků ze dne 28. 7. 1951, publikované pod č. 208/1993 Sb. (dále jen „Úmluva o právním postavení uprchlíků“).

[2] Žalovaná prvostupňovým rozhodnutím žádost zamítla podle § 28 zákona č. 155/1995 Sb., o důchodovém pojištění, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „ZDP“) z důvodu nesplnění podmínky potřebné doby pojištění. Uvedla, že s ohledem na ukončení platnosti Dohody mezi Československou republikou a SSSR o sociálním zabezpečení ze dne 2. 12. 1959 (dále jen „Dohoda o sociálním zabezpečení“), která byla ratifikována prezidentem republiky dne 6. 6. 1960 a vyhlášena pod č. 116/1960 Sb., ke dni 22. 9. 2009 nelze přihlídnout k době zaměstnání (pojištění) získané v bývalém SSSR. Žalobce získal dobu pojištění v délce

17 let a 186 dnů, což nestačí ke splnění podmínek potřebné doby pojištění podle § 28 ZDP ve spojení s § 29 odst. 1 písm. k) ZDP.

[3] Žalobce podal proti prvostupňovému rozhodnutí námitky. Odkázal na přímou aplikaci čl. 24 a 6 a dále též čl. 3 a 7 Úmluvy o právním postavení uprchlíků. Namítl rovněž nepřezkoumatelnost prvostupňového rozhodnutí. V průběhu námitkového řízení žalobce dodatečně předložil písemné potvrzení o naposledy vykonávaném zaměstnání v Arménii (do 1. 4. 1993).

[4] Žalovaná vydala dne 31. 7. 2020 v záhlaví označené napadené rozhodnutí, kterým námitky žalobce zamítla a své prvostupňové rozhodnutí potvrdila. V odůvodnění uvedla, že žalobce nezískal potřebnou dobu pojištění podle § 29 odst. 1 ZDP a nesplnil tak podmínku vzniku nároku na starobní důchod. Žalobce dosáhl důchodového věku 63 roků a 6 měsíců dne 3. 5. 2020. K tomuto dni získal 17 roků a 186 dnů doby pojištění, přičemž požadovaná doba pojištění činí dle § 29 odst. 1 písm. k) ZDP 35 let.

[5] Žalovaná podrobněji vysvětlila, že žalobcem dokumentované doby pojištění získané v Arménii nelze pro účely nároku na český starobní důchod zhodnotit. Pokud jde o žalobcem tvrzené a doložené doby pojištění získané v Arménii, resp. v bývalém Svazu sovětských socialistických republik (dále jen „SSSR“), uvedla žalovaná, že důchodové nároky byly upraveny Dohodou o sociálním zabezpečení. Ve vztazích mezi Českou republikou a Arménií byla Dohoda o sociálním zabezpečení považována za platnou do dne 22. 9. 2009. Dle závěrů rozsudků NSS ze dne 13. 11. 2008, čj. 6 Ads 101/2008-66, a ze dne 23. 3. 2005, čj. 6 Ads 40/2003-48, č. 1032/2007 Sb. NSS, lze Dohodu o sociálním zabezpečení aplikovat pouze, byla-li jí Česká republika vázána v době podání žádosti o starobní důchod. Ve vztahu k Arménii došlo k publikaci ukončení platnosti Dohody o sociálním zabezpečení ve Sbírce mezinárodních smluv ke dni 22. 9. 2009. Od 23. 9. 2009 není vztah mezi Arménií a Českou republikou smluvně upraven, a ve vztahu k žalobci tak lze aplikovat pouze české vnitrostátní předpisy. Vzhledem k tomu, že nová smlouva o sociálním zabezpečení mezi Českou republikou a Arménií uzavřena nebyla, a věkovou podmínku pro vznik nároku na starobní důchod žalobce splnil až dne 3. 5. 2020, tj. po ukončení platnosti Dohody o sociálním zabezpečení, nelze ji aplikovat a přihlídnout k době pojištění získané v Arménii, resp. SSSR.

[6] K námitce stran zhodnocení arménských dob pojištění z důvodu přiznání postavení uprchlíka žalovaná uvedla, že osoby, kterým bylo postavení uprchlíka přiznáno a které bývají zpravidla ke dni podání žádosti o starobní důchod občany České republiky, často pocházejí ze států, se kterými nemá Česká republika sjednanu smlouvu o sociálním zabezpečení. Těmto osobám se zásadně započítávají jen doby pojištění získané podle českých právních předpisů, případně doby získané v jiných smluvních státech. Takový zákonný postup nemůže být v rozporu s obecnými ustanoveními Úmluvy o právním postavení uprchlíků. Žalovaná uzavřela, že žalobce získal v českém systému důchodového pojištění do dosažení důchodového věku 17 let a 186 dní pojištění. Vzhledem k tomu, že bylo potřeba získat 35 let pojištění (§ 29 odst. 1 písm. k) ZDP], nárok na starobní důchod mu nevznikl. Nesplnil ani podmínky podle § 29 odst. 2 anebo 3 ZDP.

pokračování

[7] Proti napadenému rozhodnutí žalobce brojil žalobou, v níž argumentoval především mezinárodními závazky ČR ve smyslu čl. 10 Ústavy ČR ve spojení s čl. 24 odst. 1 písm. b) Úmluvy o právním postavení uprchlíků. V roce 1993 (rok příchodu do ČR) žalobce dovršil věkovou hranici 37 let, ve stejném roce mu bylo přiznáno postavení uprchlíka. Doložil doklady, podmínky pro přiznání důchodu ve vztahu k zemi původu splnil (studoval na vysoké škole a byl řádně zaměstnán), přičemž tam získal 20 let doby pojištění. Poukázal také na rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 25. 2. 2003, čj. 26 Ca 219/2002-9, vydaný ve věci důchodových nároků jeho matky, v němž soud uložil žalované zohlednit její doby pojištění získané v Arménii.

[8] O žalobě rozhodl Krajský soud v Praze v záhlaví označeným rozsudkem, jímž žalobu zamítl a rozhodl o tom, že žalovaná nemá právo na náhradu nákladů řízení. V odůvodnění napadeného rozsudku nepřisvědčil žalobci v jeho názoru, že ze zmiňovaných ustanovení Úmluvy o právním postavení uprchlíků plyne žalované povinnost započítat do doby pojištění žalobce i jím doložené doby zaměstnání a studia v Arménii, resp. v bývalém SSSR. Výkladem čl. 24 Úmluvy o právním postavení uprchlíků v obdobných případech se zabýval opakovaně Nejvyšší správní soud, a to zejm. v rozsudku ze dne 18. 3. 2015, čj. 3 Ads 87/2014-21 a v rozsudku ze dne 28. 11. 2008, čj. 6 Ads 42/2007-40.

[9] Z citovaných rozsudků krajský soud dovodil, že Nejvyšší správní soud popřel možnost přímé aplikovatelnosti čl. 24 odst. 1 písm. b) Úmluvy o právním postavení uprchlíků v důchodových věcech v tom smyslu, že by z tohoto ustanovení mohla plynout bez dalšího povinnost českých orgánů sociálního zabezpečení započítat do doby pojištění pro účely posouzení vzniku nároku na starobní důchod i doby zaměstnání a studia dosažené v zemích původu osobám se statutem uprchlíka v České republice. Z tohoto ustanovení plyne pouze to, že Česká republika jako smluvní stát Úmluvy o právním postavení uprchlíků je povinna zajistit osobám, kterým udělila status uprchlíka *stejně zacházení jako svým vlastním občanům*. Jinými slovy, osobám se statutem uprchlíka (azylantům) musí být v České republice umožněna účast v systému důchodového pojištění, včetně možnosti čerpání dávek důchodového pojištění, nicméně (pouze) za stejných podmínek jako občanům České republiky, tj. při splnění shodných zákonem stanovených podmínek pro vznik nároku na důchod. Z čl. 24 odst. 1 naopak neplyne povinnost, aby smluvní stát přijal takové opatření, které by osoby se statutem uprchlíka zvýhodnilo, pokud jde o možnosti dosažení nároku na důchod. Takové zvýhodňující opatření sice smluvní státy podle čl. 24 odst. 1 písm. b) pododst. ii) Úmluvy o právním postavení uprchlíků mohou přijmout, avšak nejsou k tomu povinny. Pokud tedy Česká republika nepřistoupila k přijetí takových zvýhodňujících opatření, kterými by v případě azylantů bylo např. upuštěno od požadavku na dosažení zákonem stanovené doby pojištění nebo ke snížení její délky, nikterak tím neporušila své mezinárodní závazky. Z tohoto důvodu se tedy nemůže žalobce dovolávat přímé aplikace čl. 24 odst. 1 Úmluvy o právním postavení uprchlíků.

[10] Nelze souhlasit ani s argumentem, že postup žalované je v rozporu se zákazem diskriminace dle čl. 3 Úmluvy o právním postavení uprchlíků, neboť důvodem nepřiznání starobního důchodu nebyl původ žalobce, nýbrž nesplnění zákonem stanovené podmínky doby pojištění pro vznik nároku na starobní důchod. Tato podmínka se vztahuje na jakoukoliv osobu bez ohledu na státní příslušnost či zemi původu a nemá diskriminační povahu.

[11] Skutečnost, že v minulosti došly soudy nižšího stupně k odlišnému názoru, neznamená, že by žalovaná byla touto nesprávnou praxí vázána a že by právní závěry vyslovené v rozhodnutích NSS nemohly být aplikovány. Ostatně odůvodnění rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 25. 2. 2003, čj. 26 Ca 219/2002-9, se omezuje na jediný odstavec, v němž Městský soud v Praze v podstatě jen citoval ustanovení čl. 6 Úmluvy o právním postavení uprchlíků, a aniž by provedl jakýkoliv právní výklad tohoto ustanovení, tak bez dalšího dovodil, že žalobcově matce je třeba započítat jako dobu pojištění v českém systému důchodového pojištění i dobu zaměstnání získanou v Arménii.

II. Kasační stížnost a vyjádření žalované

[12] V kasační stížnosti žalobce (dále jen „stěžovatel“) nejprve tvrdil splnění podmínky přijatelnosti, tedy že jeho kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje jeho vlastní zájmy, a proto je přijatelná. Projednávaná věc se týká zásadní otázky jako hmotného zabezpečení ve stáří a v kasační stížnosti je namítáno porušení ustanovení Úmluvy o právním postavení uprchlíků, která s ohledem na čl. 10 Ústavy ČR České republiky má aplikační přednost před zákonem.

[13] Podle stěžovatele krajský soud zcela nepochopitelně opomíjí čl. 24 odst. 4 Úmluvy o právním postavení uprchlíků. Stěžovatel má za to, že takový výklad není správný. Česká republika přistoupila k přijetí takových opatření již samotným přistoupením k této úmluvě a tím, že se zavázala tuto úmluvu dodržovat, zejména její články 3, 6, a 7.

[14] K výkladu čl. 7 Úmluvy o právním postavení uprchlíků stěžovatel uvedl, že ani v žalobě, ani v samotné úmluvě není ani zmínka o výhodnějších než pro české občany podmínkách, stěžovatel pouze požaduje dodržování ustanovení Úmluvy o právním postavení uprchlíků a stejné zacházení jako s občany ČR, tzn. nepožadovat po něm něco, co není schopen splnit. Žádá, aby se na něj nahlíželo tak, jako by zákonné podmínky splnil v ČR, tzn. v souladu se závazkem „*zaručit uprchlíkům, kteří se zákonně nacházejí na jejich území, stejné zacházení jako svým občanům*“.

[15] K názoru krajského soudu, že žalovaná není vázána tímto odlišným názorem soudů nižšího stupně Městského soudu v Praze a Krajského soudu v Ústí nad Labem, stěžovatel zdůraznil, že konečné kladné rozhodnutí ve věci přiznání starobního důchodu jeho rodičům bylo vydáno na základě rozhodnutí Nejvyššího správního soudu.

[16] Krajského soudu v Praze je proto nedostatečně odůvodněný, nespravedlivý a porušuje články 3, 6, 7 a 24 Úmluvy o právním postavení uprchlíků.

[17] Žalovaná ve svém vyjádření ke kasační stížnosti zopakovala své argumenty obsažené v napadeném rozhodnutí. Ke kasačním námitkám stěžovatele uvedla, že nemohl být diskriminován, neboť arménské doby pojištění by za téže právní situace bezesmluvního vztahu s Arménií nemohly být započteny ani příslušníkovi jiného státu, a to ani českému občanovi. K výkladu čl. 7 a čl. 24 Úmluvy o právním postavení uprchlíků žalovaná podotkla, že čl. 7 je *lex generalis* k čl. 24 této úmluvy, přičemž zásada stejného zacházení byla ve vztahu k žalobci dodržena. Žalovaná nesouhlasí s tím, že by krajský soud porušil Úmluvu o

pokračování

právním postavení uprchlíků. Co se týká řešení důchodových nároků rodičů stěžovatele, žalovaná podrobně vysvětlila, že v konečné instanci nerozhodoval v jejich věcech meritorně Nejvyšší správní soud, jak tvrdí stěžovatel. Žalovaná konkrétně odkázala na usnesení čj. 5 Ads 31/2003-25 ve věci matky stěžovatele, jímž byla její kasační stížnost odmítnuta jako nepřipustná, a ve věci otce stěžovatele byl nárok na důchod přiznán ještě před vznikem Nejvyššího správního soudu rozhodnutím žalované ze dne 29.11. 1995. U obou rodičů stěžovatele bylo o jejich důchodových nárocích rozhodováno za účinnosti Dohody o sociálním zabezpečení (dle nálezu Ústavního soudu sp. zn. I. ÚS 420/2009 účinné do dne 22. 9. 2009, a zákona č. 100/1988 Sb., o sociálním zabezpečení, v platném znění). Žalovaná shrnula, že rozhodující je bezesmluvní stav, který panoval k datu podání žádosti o přiznání starobního důchodu, a kasační stížnost je tedy nedůvodná.

III. Posouzení Nejvyšším správním soudem

[18] Podle § 104a odst. 1 s. ř. s., s účinností od 1. 4. 2021, platí, že rozhodoval-li po 31. 3. 2021 před krajským soudem o věci specializovaný samosoudce, a kasační stížnost svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele, odmítne ji Nejvyšší správní soud jako nepřijatelnou. Při rozhodování o přijatelnosti kasační stížnosti Nejvyšší správní soud vychází z judikaturní ustálených kritérií, která pramení ze závěrů usnesení NSS z 26. 4. 2006, čj. 1 Azs 13/2006-39, č. 933/2006 Sb. NSS. Tyto závěry jsou použitelné i po novele soudního řádu správního zákonem č. 77/2021 Sb. (srov. usnesení NSS z 5. 8. 2021, čj. 10 Azs 196/2021-30, bod 4).

[19] Stěžovatel spatřuje důvody zakládající přijatelnost kasační stížnosti především z toho důvodu, že v dané věci jde o výklad hmotněprávní otázky. K tomu Nejvyšší správní soud uvádí, že tato okolnost by byla důvodem přijatelnosti kasační stížnosti, ovšem jen za situace, kdy by výklad hmotněprávní otázky nebyl řešen dosavadní judikaturou či nebyl řešen jednotně. Tak tomu ale v této věci není.

[20] Kasační stížnost je nepřijatelná.

[21] Pokud se týká namítaných formálních vad napadeného rozsudku (citace příslušných ustanovení Úmluvy o právním postavení uprchlíků), Nejvyšší správní soud konstatuje, že napadený rozsudek je srozumitelný a netrpí ani jinými důvody nepřezkoumatelnosti ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.

[22] Stěžovatel ve své kasační stížnosti (nikterak podrobně zdůvodněné) dále polemizuje se závěry krajského soudu ohledně výkladu právních otázek případu. Stěžovatel výslovně nerozporuje závěry krajského soudu ohledně neaplikovatelnosti bývalé Dohody o sociálním zabezpečení po datu, kdy již skončila její platnost. Nejvyšší správní soud tedy pouze rámcově odkazuje na nálezy Ústavního soudu ze dne 29. 11. 2016, sp. zn. III. ÚS 3493/15, kde Ústavní soud (přes zrušení napadeného rozsudku Nejvyššího správního soudu) potvrdil dosavadní náhled judikatury správních soudů (srov. rozsudky NSS ze dne 8. 7. 2011, čj. 3 Ads 87/2011-39, a dále ze dne 11. 4. 2012, čj. 6 Ads 19/2012-16) na otázku aplikovatelnosti Dohody o sociálním zabezpečení pro řízení zahájená na základě žádostí podaných po datu 22. 9. 2009 [srov. bod IV. a) odůvodnění tohoto nálezu].

[23] Nejvyšší správní soud také připomíná, že pohled správních soudů na problém aplikovatelnosti Dohody o sociálním zabezpečení i poté, co byla jednostranně vypovězena,

byl nejprve korigován nálezem Ústavního soudu ze dne 3. 6. 2009, sp. zn. I. ÚS 420/09, kterým byl zrušen rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 11. 2008, čj. 6 Ads 42/2007-40. Krajský soud sice citoval tento zrušený rozsudek Nejvyššího správního soudu, což ovšem nic nemělo na platnosti aplikovaných judikатурních závěrů. Krajský soud navíc neopomněl uvést, že citovaný rozsudek byl zrušen Ústavním soudem, a také vysvětlil, že v něm obsažený výklad nebyl označeným nálezem překonán. Tímto nálezem bylo totiž dovozeno pouze pozdější datum 22. 9. 2009, kdy teprve bylo vnitrostátně publikováno ve Sbírce zákonů sdělení Ministerstva zahraničních věcí o formálním ukončení sukcesních jednání s Arménií, od něhož již nebylo možno považovat Dohodu o sociálním zabezpečení za platnou a účinnou součást právního řádu ČR, protože přestala mít právní účinky.

[24] Stěžovatel nicméně rozporuje závěry žalované i krajského soudu ohledně aplikace Úmluvy o právním postavení uprchlíků. Domnívá se totiž, že mu měly být jeho doby pojištění, jejichž získání v Arménii doložil, uznány na základě přímé aplikace Úmluvy o právním postavení uprchlíků, konkrétně čl. 7 ve spojení s čl. 24 této úmluvy. Nejvyšší správní soud uvádí, že tato problematika byla již dříve dostatečně řešena judikaturou správních soudů, na kterou krajský soud přiléhavě poukázal. Tato judikatura nebyla doposud překonána ani rozšířeným senátem Nejvyššího správního soudu, ani Ústavním soudem.

[25] Podle ustanovení čl. 24 odst. 1 písm. b) Úmluvy o právním postavení uprchlíků platí, že *[s]mluvní státy se zavazují zaručit uprchlíkům, kteří se zákonně nacházejí na jejich území, stejné zacházení jako svým vlastním občanům v následujících případech: b) sociální zabezpečení (zákonná ustanovení se zřetelem na pracovní úrazy, nemoci z povolání, mateřské dovolené, pracovní neschopnost, zabezpečení ve stáří, smrt, nezaměstnanost, rodinné povinnosti a všechny ostatní možné případy, které spadají podle vnitrostátních zákonů nebo nařízení pod sociální zabezpečení) s výjimkou následujících omezení: i) příslušná opatření týkající se zachování práv již nabytých či jejich nabývání, ii) zákony nebo nařízení země pobytu mohou stanovit zvláštní opatření týkající se výhod či částečných výhod, jež mohou být plně hrazeny z veřejných prostředků, jakož i příspěvků poskytovaných osobám, které nesplnily všechny požadované podmínky předepsané k vyplácení normálního důchodu.*

[26] Následná judikatura správních soudů již s tímto datem pracovala a řešila i případy, kdy pojištěnec požíval statusu uprchlíka. Konkrétně lze poukázat na závěry rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 3. 2015, čj. 3 Ads 87/2014-21, které aplikoval i krajský soud. V této věci se jednalo stejně jako v nyní posuzované věci o pojištěnce, který vstoupil na území České republiky v roce 2000 a v roce 2003 mu byl rozhodnutím Ministerstva vnitra udělen azyl. Pojištěnec získal jak české, tak i arménské doby pojištění, ovšem česká doba pojištění mu nedostačovala pro splnění zákonných podmínek nároku na starobní důchod.

[27] Nejvyšší správní soud v tomto rozsudku dovodil, že status uprchlíka nezakládá nepřipustnou formu diskriminace. Výslovně uvedl, že „*Příslušnost k „sociální skupině uprchlíků“ jako možný důvod diskriminace zákon neupravuje a podle názoru Nejvyššího správního soudu se v jejich případě ani o žádnou formu diskriminace nejedná. Již výše bylo vysvětleno, že započítat doby získané v systému důchodového zabezpečení jiného státu lze jen tehdy, pokud tak stanoví mezinárodní smlouva nebo příslušný předpis Evropské unie. Není-li se státem, v němž pojištěnec vykonával výdělečnou činnost, taková smlouva uzavřena, nelze získané*

pokračování

doby započítat bez ohledu na to, zda se dotýčný pojištěnec stal účastníkem našeho systému důchodového pojištění jako uprchlík, jako cizinec mající na našem území povolení k pobytu nebo zda šlo o našeho občana vykonávajícího práci v zahraničí. Zajisté tedy existují pojištěnci, kteří nemají a nikdy neměli status uprchlíka a nebude jim pro jejich důchodové nároky započtena doba výkonu zaměstnání v nesmluvní cizině (i s nepříjemným dopadem v podobě nesplnění podmínek nároku na starobní důchod) a naopak uprchlíci, kteří přicházejí ze zemí smluvních (např. Ukrajina či Turecko) a tuto dobu proto pro nárok na dávku započítanu mít budou. O tom, že se v případě uprchlíků o žádnou z forem diskriminace nejedná, svědčí ostatně i Úmluva o právním postavení uprchlíků, na niž se odvolává sám stěžovatel. Ta ve svém článku 24 odst. 1 písm. b) zaručuje uprchlíkům v oblasti zabezpečení ve stáří stejné postavení jako vlastním občanům, zákony nebo nařízení země pobytu však mohou stanovit zvláštní opatření týkající se výhod či částečných výhod osobám, které nesplnily požadované podmínky předepsané k vyplácení normálního důchodu.“

[28] Nejvyšší správní soud považuje tento názor nejen za nepřekonaný, ale též ustálený. Krajský soud se při použití této judikatury nedopustil ani nepřezkoumatelnosti, ani jiného pochybení, které by založilo přijatelnost kasační stížnosti.

[29] Ohledně kasačních námitek týkajících se řešení obdobných případů – rodičů stěžovatele – lze konstatovat, že ani tyto námitky nezakládají přijatelnost kasační stížnosti. Stěžovatel tu argumentuje rozhodnutími soudů v jiných věcech, která ale byla vydána za odlišného právního stavu (tzn. v době účinnosti Dohody o sociálním zabezpečení) i za jiných skutkových podmínek. Krajský soud pak tyto námitky dostatečně vypořádal.

IV. Závěr a náklady řízení

[30] S ohledem na vše výše uvedené lze uzavřít, že ustálená a vnitřně jednotná judikatura poskytuje dostatečnou odpověď na námitky obsažené v kasační stížnosti. Krajský soud se v napadeném rozsudku od této judikatury neodchýlil a nedopustil se ani pochybení, které by mohlo mít dopad do hmotněprávního postavení stěžovatele. Nejvyšší správní soud konstatuje, že podaná kasační stížnost svým významem nepřesahuje podstatně vlastní zájmy stěžovatele, a proto ji podle § 104a odst. 1 s. ř. s. pro nepřijatelnost odmítl.

[31] O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti soud rozhodl podle úspěchu ve věci v souladu s § 60 odst. 1 větou první s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. (k tomu srov. usnesení rozšířeného senátu NSS z 25. 3. 2021, čj. 8 As 287/2020-33, č. 4170/2021 Sb. NSS, část III. 4., a usnesení NSS z 16. 6. 2021, čj. 9 As 83/2021-28, bod 18). Stěžovatel neměl v řízení úspěch, a právo na náhradu nákladů řízení proto nemá. Žalované nelze přiznat náhradu nákladů řízení *ex lege* (§ 60 odst. 2 s. ř. s.).

[32] Jelikož žalobce zaplatil dne 22. 9. 2021 na účet Nejvyššího správního soudu soudní poplatek za kasační stížnost ve výši 5000 Kč, ačkoliv k tomu v důsledku věcného osvobození ze zákona nebyl povinen [§ 11 odst. 1 písm. b) zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích, ve znění pozdějších předpisů], bude mu zaplacený soudní poplatek vrácen dle § 10 odst. 1 věty první téhož zákona za podmínek uvedených ve výroku III tohoto usnesení.

Poučení: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně 27. června 2023

Jitka Zavřelová
předsedkyně senátu